

POLITIIKAN PERIAATEKYSYMYKSIÄ

LIBERAALINEN PORVARISTO JA REFORMISMI

Miljonääri Salazkin esiintyi Nizhni-Novgorodin markkinoilla koko Venäjän kauppiaskunnan nimessä anoen laajoja poliittisia reformeja. Pietarissa pidetyssä metallityöläisten kokouksessa, jossa oli läsnä kolmisen tuhatta henkeä, reformistit kärsivät musertavan tappion, saaden hallinnon vaaleissa kootuksi ehdokaslistansa puolesta noin 150 ääntä⁸⁷.

Nämä kaksi tosiasiaa, joita tulee aivan itsestään rinnastaneeksi, sysäävät jopa kaikkein periaatteettomimpiakin ihmisiä ajattelemaan Venäjän nykypolitiikan periaatekysymyksiä. Venäjällä on kaikissa luokissa suuri joukko ihmisiä, jotka harrastavat politiikkaa, mutta harvat tajuavat, mikä merkitys on politiikan kysymysten periaatteellisella asettelulla. Harvat tajuavat, mikä merkitys on puolueilla, jotka antavat näihin kysymyksiin aina harkitut, täsmälliset, tarkoin muotoillut vastaukset. Ja silloin kun puolueet ovat sidotut määrättyihin luokkiin, annetaan tällaiset vastaukset joukkojen keskuudessa tehdystä työstä saadun kokemuksen perusteella ja niitä tarkistetaan tällaisella vuosikausien kuluessa tehtävällä työllä.

Juuri siten vastaavat marxilaiset, jotka enemmän kuin 4½ vuotta sitten antoivat arvionsa kesäkuun kolmannen päivän järjestelmästä ja määrittivät tehtävänsä sen suhteen*. Syvä juopa erottaa työläiset, jotka ovat tunnollisesti toimineet monet vuodet kaikilla työsarjoilla näiden vastausten hengessä, niistä hämmingin valtaan joutuneista intelligenteista, jotka pelkäävät antaa mitään selvää vastausta ja luisuvat joka askeleella reformismiin ja likvidaat-
toruuteen.

* Ks. Teokset, 15. osa, ss. 315—318. *Toim.*

Ei voida olla surkuttelematta ihmisiä, jotka seuratessaan marxilaisten taistelua likvidaattoreita vastaan koettavat selviytyä asiasta sillä, että puhuvat surkeita sanoja riitojen, eripuraisuuden, veljesvihan ja ryhmäkuntalaisuuden vahingollisuudesta... Ja näihin ihmisiin kuuluvat monet „myös-marxilaiset” ja kaikki „vasemmisto”-narodnikit!

Periaatteelliset porvariston kannattajat ja marxilaisuuden viholliset, „Retsh” lehden liberaalit, eivät ole voineet sivuuttaa huomiotta noita edellä mainittuja tosiasioita. Toimituksen artikkelissa (№ 234) he toistavat kaikki banaalit surkeat sanansa,— mutta eivät rajoitu niihin.

Liberaalien on pakko tunnustaa, että „kaikkialla on käynnissä bolshevikkien taistelu likvidaattoreita vastaan”, että „se on tunkeutunut työvään elimistön kaikkiin huokosiin”.

Entä sitten? Onko se voinut olla sattuma?

Ei...

„Jo kauan sitten ovat hahmottuneet suuret periaatteelliset erimielisyydet, jotka koskevat loppukädessä kysymystä maan vastaisen kehityksen suunnasta”.

Jopa vihdoinkin älyisivät! Marxilaiset selittivät sitä vuoden 1908 joulukuussa, liberaalit alkoivat käsittää sen vuoden 1913 elokuussa. Parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

„Onko reformien tie ajateltavissa”, jatkaa liberaalien sanomalehti, „vai ovatko „reformit mahdollisia vain sellaisen liikkeen oheisena tuloksena, joka on aivan vapaa kaikkinaisesta reformismin suppeudesta” (siteerattu „Severnaja Pravdasta”). Kysymys on asetettu näin”.

Juuri niin! Kysymys likvidaattoruudesta on vain osa marxilaisuudesta erkaantuvia puolueettomia reformisteja koskevasta kysymyksestä.

Mutta on mielenkiintoista tarkastella, kuinka sitten liberaalit, periaatteelliset reformismin kannattajat, puolustavat sitä?

„Siinä mielipiteessä, että reformit ovat mahdollisia vain „oheisena tuloksena”, on tietysti paljon metafysiikkaa ja fatalismia. „Reformaattoreita ja reformismitta ei voi olla reformejakaan, ei edes „oheisena tuloksena”...”

Siinä teille on jälleen näyte kiukkuisista sanoista ja yrityksistä vältellä vastauksen antamista! Mitä tekemistä tässä on metafysiikalla, kun historian kokemus, Englannin,

Ranskan, Saksan ja Venäjän kokemus, koko ihmiskunnan uusimman historian kokemus Euroopassa ja Aasiassa osoittaa, että vakavat reformit ovat olleet vain sellaisen liikkeen oheinen tulos, joka on ollut aivan vapaa reformismien suppeudesta?

Mitä tekemistä tässä on fatalismilla, kun tuo sama kokemus sanoo selvästi, että toimeliaimpia ovat olleet juuri reformismiin vihamielisesti suhtautuneet luokat?

Tai ehkenpä Venäjän työväenluokan menettelyssä XX vuosisadan ensimmäisten vuosien aikana on huomattavissa enemmän „fatalismia” kuin liberaalisten zemstvomiesten ja porvariston menettelyssä XIX vuosisadan viimeisellä kolmanneksella? Te saatatte itsenne naurunalaisiksi, herrat liberaalit!

Ja oletteko te tosiaan sellaisia tomppelleita, että ette näe sitä, että porvariston, koko porvariluokan, edut ja sen pyrkimys rajoittua reformismiin ovat sidotut toisiinsa? — että työväenluokan asema ja sen päinvastainen pyrkimys ovat sidotut toisiinsa?

Ei, herrat, te olette huonoja puolustamaan reformismia yleensä! Mutta ehkenpä te puolustatte paremmin nyky-Venäjän reformismia?

...„Täytyy tunnustaa”, jatkaa „Retsh” lehti, „että nykyinen tilanne, joka on monet kerrat todistanut kaikkein vaatimattomimmillekin reformaattoreille, että heidän ponnistelunsa ovat vallan turhia, sysää ihmisten aatoksia ja varsinkin heidän tunteitaan reformismien kieltämiseen”.

Siinä sitä ollaan! Siis ette edes tekään, periaatteelliset reformismien kannattajat, voi viitata sen enempää historian kokemukseen kuin Venäjän „nykyiseen tilanteeseenkaan”. Yksinpä teidänkin täytyy myöntää, että tämä tilanne puhuu teitä vastaan!

Millaisia metafysiikkoja ja fatalisteja — eli millaisia ahtaan, voitonhimoisen, pelkurimaisen rahasäkin sokeita orjia — te olettekaan, hyvät herrat, kun te historian kokemuksesta huolimatta, „nykyisen tilanteen” tarjoamasta kokemuksesta huolimatta yhä edelleenkin pysytte periaatteettomalla reformismien kannalla. Koska te itse ette usko reformeihin, niin etteköhän te vain todellisuudessa puolustat sitä porvaristoa, joka pyrkii hyötymään toisten kustannuksella?

On selvää, että Venäjän työväenluokan etujoukko, Pietarin metallityöläiset, tuotti reformisteille ja likvidaattoreille tuhoisan tappion näiden omassa keskuudessa. Liberaalisen ja reformistisen „Retshin” tietojen mukaan reformistit ja likvidaattorit saivat 150 ääntä 2.000:sta, se on 7½ ääntä jokaisesta sadasta. Eiköhän tämä todista yhä uudelleen,— työväenkuuriassa toimitettujen IV Duuman vaalien jälkeen, Pietarin ja Moskovan työväenlehdistön syntymiseen liittyneiden tapausten jälkeen,— että likvidaattorit ovat vain hämmingin valtaan joutuneita ja puolittain liberaalisia intelligenttejä? että tietoisten työläisten joukot ovat päättävästi ja jyrkästi tuominneet ja hylänneet heidät?

„Severnaja Pravda” № 28,
 syyskuun 4 pnä 1913
 „Nash Putj” № 9,
 syyskuun 4 pnä 1913
 Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Severnaja Pravda” lehden
 tekstin mukaan